

Když miliardář zahoří, není to levné

Nejbohatší Češi často propadnou svému koníčku natolik, že v něm utopí stamiliony i miliardy

Hana Bořiková • borikova@mf.cz
s příspěvím redakce

Některé záliby mají čeští miliardáři podobné jako normální smrtelníci, jen asi v trochu jiných relacích. Kdekdo má rád dobré víno, jídlo, cestuje, nebo je nimrod, těžko si ale pořídí vlastní vinařství, restauraci, oboru nebo vyrazí dobýt severní pól. A kdo by si asi tak koupil firmu na vývoj kmenových buněk nebo léku na rakovinu? Vsaďte na miliardáře.

Lovu zdar

Mezi nejnáruživější lovce v Česku patří bývalý majitel potravinářské firmy Hamé Leoš Novotný starší. Ve své oboře Radějov chová daňky a další vysokou zvěř, na lov zve pravidelně své přátele z politiky i byznysu, navštívil ho třeba bývalý prezident Václav Klaus. Novotný jezdí lovit i do zahraničí. Na Sibiři střílel medvědy, v Africe lvy a další rychlonohá zvířata. Všechny své trofeje má vystaveny v domě uprostřed radějovské obory. Bohatí nimrodi si mohou u Novotného pronajmout samostatné luxusní lesní chaty a vydávat se na lov sami.

Mezi tuzemskými byznysmeny je milovníků lovu víc. Namátkou například agrární velkopodnikatel Gabriel Večeřa či lobbista spojený s ODS Pavel Dlouhý, přezdívaný „kníže z Hluboké“. Vášnivým lovcem je také ocelářský magnát Tomáš Chrenek. „*Lov miluji,*“ řekl nedávno v rozhovoru pro týdeník Euro. Chrenek dnes vlastní zámek Koloďeje, kde se kdysi rodila kuponová privatizace. K barokní stavbě náleží i přilehlá lovecká obora. Vedle toho má jeho společnost od Lesů České republiky pronajatou také oboru Fláje u Litvínova, jednu z největších v Česku. Dvakrát do roka vyrazí také na svou loveckou farmu v Jižní Africe. „*Nejsem trofejový lovec. Mě baví ten adrenalin. A pak rána,*“ dodává Chrenek.

In vino veritas...

Bohatí lidé a vinařství k sobě patří už dlouho, koncekců Rothschildům patří proslulé Château Lafite již přes sto padesát let. Bylo jasné, že dříve nebo později se tahle osa mezi penězi a tekutým mokem propojí i v Česku. Někdo se k vínu dostal akvizicí již existuj-

cího podniku, který se dostal do potíží – jako příklad jmenujme Patrii Kobylí ze stejnojmenné jihomoravské obce, kterou před lety získal král českých šrotařů a někdejší spoluvlastník Třineckých železáren Ivo Dubš. K vínu má vztah nejen jako znalec, ale rád také na vinohradu a v ovocném sadu pracuje. To Jan Dienstl, uhlobaron, který se proslavil již v 90. letech v Motoinvestu, vložil velké peníze do vybudování vinařství Johann W v severočeských Třebívlicích, dopřál mu nejnovější technologie i tradici dozrávání v nejlepších sudech z francouzského dubu. Také on není žádný „absentee landlord“ – do Třebívlic zavítá na košť a inspekci provozu velice často.

Jiný – byť už bývalý – uhlobaron Zdeněk Bakala se v roce 2011 pustil do vinaření až na jižní polokouli,

když si z výnosů ze slezského uhlí pořídil jedno z nejzavedenějších vinařství v Jižní Africe. Klein Constantia v nejlepší zdejší oblasti Stellenbosch má kořeny až v roce 1685. Kdysi celosvětově proslulými dezertními víny z Constantie, která si nezadala se slávou nejlepšího portského, tokajského nebo sauternského, se napájeli britští premiéři a šlechta, pruský král Bedřich Veliký stejně jako Marie Antoinetta, umělecké špičky, ale i Napoleon ve vyhnanství na Svaté Heleně. Epidemie révokazu na konci 19. století znamenala konec prvního období slávy, na reinkarnaci dezertního Vin de Constance si svět musel počkat do roku 1986. Dnes má vinařství ve svém portfoliu opravdu velká vína – třeba červenou

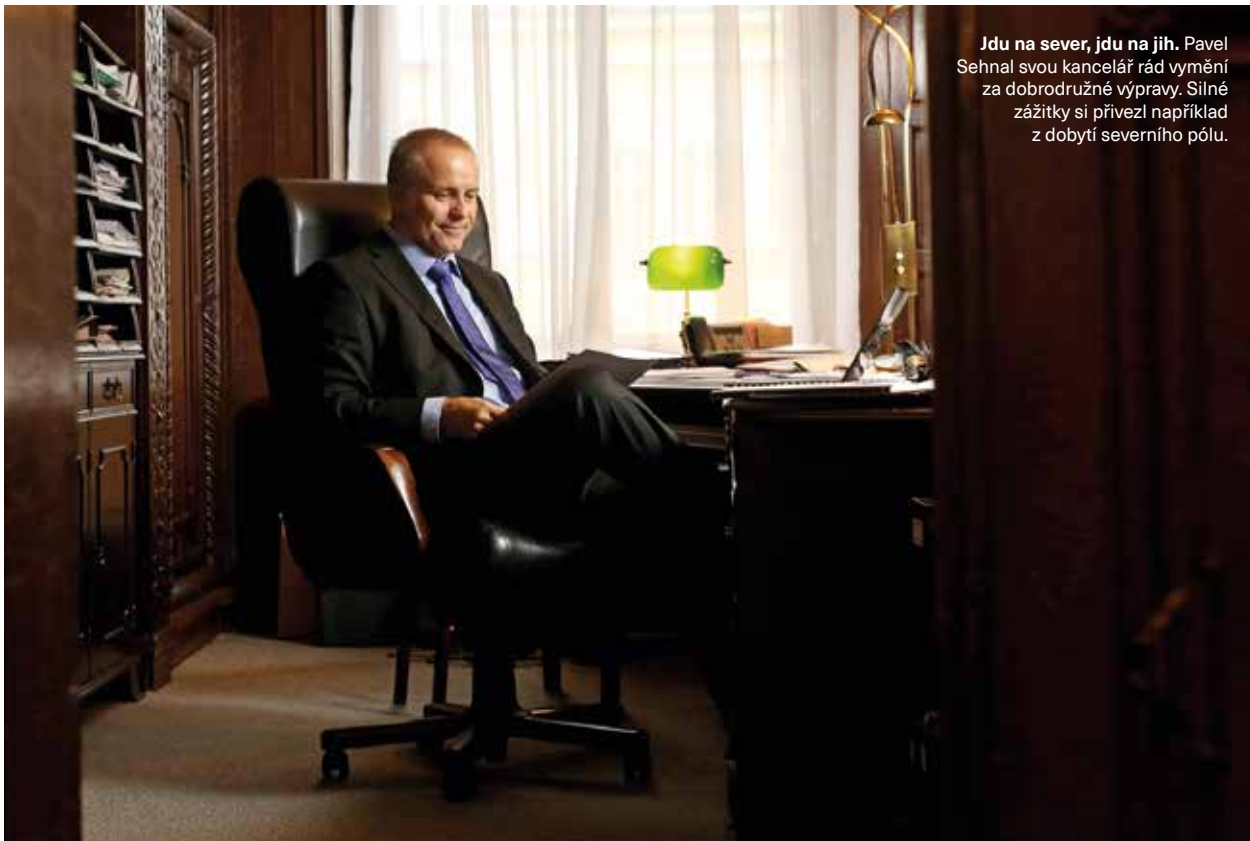
Anwilku vychválil proslulý degustátor Robert Parker až do nebe. V internetových obchodech přijde láhev ročníku 2012 na nějakých 900 korun – Bakala této investice nelituje.

Trochu z jiného soudku je víno, které vyrábí miliardářská rodina Kurkova, která vlastní holding několika desítek firem s názvem Prosperita. V roce 1996 zprivatizovali České vinařské závody, řadu let pak segment dotovali. Víno bylo zkrátka jejich srdeční záležitostí. Přestože jim patří i kvalitní moravská vinařství, nejprodávanějším produktem

Bohatí lidé a vinařství k sobě patří už dlouho, koncekců Rothschildům patří proslulé Château Lafite již přes sto padesát let. Bylo jasné, že dříve nebo později se tahle osa mezi penězi a tekutým mokem propojí i v Česku.

S parohy na zámku. Leoš Novotný starší patří mezi českými miliardáři mezi nejnáruživější lovce. Trofeje ze své obory i ze zahraničí si vystavuje na zámku, kde bydlí.

Jdu na sever, jdu na jih. Pavel Sehnal svou kancelář rád vymění za dobrodružné výpravy. Silné zážitky si přivezl například z dobytí severního pólu.

je jednoznačně víno, které by fajnšmekři nejspíše nepozřeli, ani kdyby je natahovali na skřípec. Je jím relikv socialismu – Sklepmistr. Soudě podle toho, jak jej Vladimír Kurka mladší brání, láska si opravdu nevybírá.

S miliardáři v kuchyni

Otevřít si vlastní restauraci, připadá jako dobrý nápad těm bohatým i těm, kteří na tom zdaleka tak dobře nejsou. Ti první mají podstatnou výhodu. Mohou si dovolit dotovat ji z vlastních peněz mnohem déle. Moc výdělečný byznys to zkrátka není. Andrej Babiš začal v gastronomii podnikat ve Francii. V Mougins na Azurovém pobřeží již několik let provozuje Restaurant Paloma, který je držitelem dvou michelinských hvězd. Po úspěchu ve Francii se jej nyní pokouší replikovat v Čechách. Od loňského podzimu hýčká hosty tím nejluxusnějším jídlem a velmi pozornou obsluhou Paloma Restaurant Průhonice.

Se stejným nápadem přišli už před třemi lety Michal Šaňák a Martin Ducháček z RSJ, kdy spolu

s šéfkuchařem Radkem Kašpárkem otevřeli Field Restaurant. Michelinská hvězda na sebe nenechala dlouho čekat a podnik ji obhazuje každoročně. Stejných úspěchů nedosáhl Marek Dospiva, který si ve dvoraně Florentina postavil vlastní „kantýnu“. Italsky zaměřená restaurace Bianco e Nero opakovaně měnila šéfkuchaře i provozního a mezi pražskou gastronomickou špičku se dosud nedostala. Kellnerova PPF hraje na jistotu, když ve vlastní budově v Praze 6 prostřednictvím dceřiné společnosti provozuje AvantGarde Restaurant. I tady došlo ke změně na postu šéfkuchaře a aktuální šéf kuchyně Petr Vlášek se netají velkými ambicemi. Třeba jeho moderní barevná jídla michelinské komisaře zaujmou.

Vlastní restauraci si pořídili i majitelé realitní a developerské firmy Finep. Naproti Masarykovu nádraží ve svém sídle provozují restauraci Portfolio a chlubí se tím, že hned od začátku jsou vedeni v Michelin Guide. „Pane“ jim částečně říká také bar Gin&Tonic.

Otevřít si vlastní restauraci, připadá jako dobrý nápad těm bohatým i těm, kteří na tom zdaleka tak dobře nejsou. Ti první mají podstatnou výhodu. Mohou si dovolit dotovat ji z vlastních peněz mnohem déle.

Pod zemí, i nad. Velké peníze vložil do vybudování vinařství v severočeských Třebívlicích uhlobaron Jan Dienstl. Často tam prý zavítá osobně.

Cesta je cíl

Heslo „máš-li na to, cestuj; zážitky ti nikdo nesebere“ mezi českými miliardáři prosazují zejména Dušan Kunovský a Pavel Sehnal. Majitel největší tuzemské firmy stavící byty propadl cestování natolik, že po světě běhá nebo létá polovinu času z roku. Nejraději s batohem tam, kde se nedá koupit luxus. Největším zážitkem byl pro Dušana Kunovského asi severní pól. „Zkusit si jako Cimrman jít chvíli na jih a chvíli na sever, to bylo fajn, ale jinak tam byla fakt zima. V průměru minus 40. Měl jsem omrzliny na ruce i tvářích, takže mi to stačilo. Bylo dobré to poznat, ale už nikdy víc,“ vzpomíná. Na výpravy jezdí často s partou, kterou potkal kdysi v Himálaji. Šel tehdy Snow Man Trek v Bhútánu, to je trek dlouhý skoro 250 kilometrů a jde se 25 dní.

Dobrodružně znějí také cíle Pavla Sehnala, který na raftu plul v Himálaji, na Sibiři, sjel Zambezi. Miluje paragliding a také jachting. Tam je ve své třídě českou špičkou. Nedávno uběhl na lyžích v sedmi dnech 440 kilometrů od ruské po švédskou hranici. I on se vydal na severní pól. Potkal ledního medvěda, ale došel.

Biotechnologická epidemie

Novodobým koníčkem českých miliardářů se stávají biotechnologie. Z investic do nich může jednou být i dobrý byznys, ale stejně pravděpodobné, ne-li pravděpodobnější, je, že jejich peníze „jen“ pomohou vědě. Mezi nejčerstvější počiny patří investice Vasilu Bobely, Petra Pudila a Jana Dobrovského z bpd partners (někdejší majitelé Mostecké uhelné) do

startupu Diana Biotechnologies, který vznikl na půdě Ústavu organické chemie a biochemie. Technologie by měla být schopna diagnostikovat rakovinu či různá infekční onemocnění ve stadiu, kdy nejsou současnými prostředky zjistitelné. Pár měsíců předtím už dvěma miliony eur přispěli vědkyni Zuzaně Kečkovéšové na výzkum zaměřený na léčbu rakoviny; výměnou za patentovou exkluzivitu.

David Beran, který bohatne hlavně na poskytování spotřebitelských úvěrů, zase založil s vědkyní a senátorkou za ČSSD Evou Sykovou společnost Scimed Biotechnologies. Její výzkum a vývoj budou zaměřeny na kmenové buňky, biomateriály, tkáňové náhrady nebo nanotechnologie.

Jedním příkladem, kdy kouzlu biotechnologií podlehl i společnost s přísně racionální investiční mentalitou, byl vstup skupiny Penta do firmy Prime-Cell Therapeutics. Společnost vyvíjí léčivé přípravky z buněk a tkání samotných pacientů, přezdívá se jí „továrna na lidské náhradní díly“.

Mezi prvními, komu biotechnologie učarovaly, byl Petr Kellner. S imunology z Motola založil společnost Sotio, která vyvíjí léky na několik druhů rakoviny. Společnost, do níž vložil už několik miliard, má našlápnuto stát se klasickou farmaceutickou společností. Pokud tedy dopadnou klinické studie v poslední fázi tak nadějně, jak si imunologové slibují. K průkopníkům biotechnologií patří také majitelé RSJ, kteří si na to zřídili podfond Gradus, nebo Karel Komárek, který podporuje společnost Smart Brain a má i vlastní společnost Modicem. ●